

Ne všechny zážitky byly ovšem příjemné.

V roce 2003 na kraji léta mě přepadl muž v kukle. Skočil po mně u dveří, natlačil dovnitř a zavřel. Můj křik utlumil rukou, celou mě sbalil pod sebe, aby mě umlčel. Moje reakce vypadala bleskově, ječela jsem jak siréna a téměř se mi povedlo schovat se uvnitř. Ale vím, že jsem ztratila několik drahocenných pidisekund, než můj mozek pochopil, že to není žádný fór, že se mi to opravdu děje. Tady a teď v jedné malé vesnici. Mozek je vůbec zajímavý samostatný útvar, který produkuje neustále činnost. I v takové chvíli. V dalším zlomku vteřiny, kdy se mě pachatel snažil umlčet, jsem přemýšlela nad tím, jestli uslyším ten odporný zvuk, kdy se láme vaz. Křupnutí.

V televizních filmech jsem to fakt neměla ráda. Držel mě zezadu a můj krk jen lupal. Trhala se mi košile, letěly brýle... v hlavě blik – zas dva tisíce v čudu. Za dveřmi se ozval hlas ženy z protilehlé kanceláře: „Jsi v pořádku?“ ...blik – bože, co jí mám říct? Mozek mi jel na plné obrátky. Pomoc je tak blízko, ale jsem tu s ním zavřená. Tak lákavé by bylo zavolat o pomoc. Cítím jeho napětí, šeptá mi, ať jí kladně odpovím. Nevím, já fakt nevím, neříkám nic. Posléze se to ukázalo jako dobrá volba. Žena měla stále ucho na dveřích. I když jsme si už mysleli, že tam není. A slyšela jeho hlas, kterým se mě ptá: „Kde jsou prachy?“ Pak opatrně odešla ode dveří, zamkla se ve své kanceláři a zavolala policii.

Strkal mě před sebou do sousední místnosti, uvědomovala jsem si, jak jsem bezbranná, v krátké sukni a v roztržené košili skoro polonahá. V jednu chvíli jsem ucítila tak silný závan sexuálního napětí, že se mi udělalo až mdlo, ale také jsem vnímala, že mi nechce ublížit. A spěchal. Slyšel ten hlas za dveřmi, chtěl rychle peníze. Házel bankovky ze šuplíku do tašky, já dřepěla na zemi mezi jeho nohama. Tehdy jsem zvažovala, že má plné ruce, jestli se mám o něco pokusit, utéct... Ale to už se dral k oknu a najednou byl pryč. Vyběhla jsem ven, křikla naproti, ať zavolají policii, a sedla si na schody. Byla jsem mimo, ale spolkla jsem závan emocí a šla zavolat svým nadřízeným. Ohlásit to, pak se můžu sesypat. Doba oběda, nikdo nebere telefon. Až manažer ...selhal mi hlas... třesu se... Prý vše zařídí. Byl to první člověk, s kterým jsem mluvila. Slyšel moje rozrušení. Velmi hluboko se mě dotklo, že zrovna tento člověk později ani nezavolal, neprojevil špetku zájmu.

Následující hodiny probíhaly jak děj z nějakého fi lmu. Policie – ti byli naprosto skvělí. Bezpečák, který měl evidentní strach z průšvihů, dvě ženské z provozky, které vedle něj působily jak tišivý balzám.

Ještě jeden poznatek. Druhý den jsem se nemohla ani hnout, bolelo mě celé tělo, jako by mě v noci někdo zmlátil klackem. Ano, měla jsem pohmožděný krk, ale jinak jsem nechápala, proč mě bolí to ostatní. Ruce, nohy, zadek. Až při jednom pohybu, kdy jsem se sehnula do podřepu, nějak podobně do pozice, v jaké mě držel, mi to došlo.

Držel mě, byl ve stresu. To jsem vnímala. Nevěděla jsem, odkud přijde možná rána. V tom naprostém nečekaném ohrožení jsem nevědomky zařala silně všechny svaly. Tělo samo obranně reagovalo, stáhlo se a obrnilo. Jen mozek neustále něco vysílal.